

Chữ Hoá Thân

HoangDung HH

1.

Con bé tròn xoe mắt nhìn những chữ danh xưng mà anh chàng viết trên điện thư. Má con bé càng ửng hồng hơn. Con bé lẩm bẩm: "Người... bạo quá, Người đã đi đôi hia bảy dặm để đổi cách xưng hô một cách ngon lành, để từ gọi con bé bằng tên, nay bị tụt thêm một nấc thang dài là... em. Người thân nhiên xưng anh với con bé không một chút e dè sợ bị con bé nhần! Con bé đọc lại cả mấy chục cái điện thư rồi vội xóa chúng. Con bé lầu bầu: "Ghét anh, ghét anh!..." Bỗng con bé chợt nhận ra sự mâu thuẫn và phi lý ở mình. Con bé gọi người bằng anh khi nói chuyện, con bé xưng tên với người, thều mà con bé lại nhất định không chịu cho người xưng anh. Hình như con bé muốn có một khoảng cách để ngăn chặn cái dịch virus từ mọi nơi đang muốn tấn công con bé. Con bé lắc đầu tự bào chữa "mình gọi người là anh như mình xã giao khi nói chuyện với người bạn khác phái thôi mà, không lẽ là ông? Xa lạ quá, không lẽ là... "Con bé bỗng nhớ đến người bạn cũ, nhớ năm xưa khi người bạn viết bài tặng con bé, và xưng "anh" trong bài, Con bé nhần nhần: "B chỉ được xưng anh trong bài thôi đó nhé" Người bạn đã buồn: "Có cách xưng hô nào khác nữa được đâu hả KGB..." Rồi thế... cả mấy năm nay, họ xưng với nhau bằng tên, có bao giờ người bạn đó dám xưng anh ngoài đời với con bé đâu. Thế mà anh chàng, lần đầu tiên tự động tel lại đến trường cho con bé, anh chàng đã tình bơ gọi con bé bằng tên! Ngay từ khởi thủy anh chàng đã ăn gian bao dặm xa! Trong khi những người bạn khác thì gọi con bé bằng... chị! Con bé mỉm cười khi nghĩ vậy, nghĩ mình được lên chức người lớn. Có lần con bé đã hạch hỏi anh chàng: "Sao lần đầu bác phen cho G mà bác lại gọi ngay tên của G thay vì là..." anh chàng cười thật ròn: "HH có là người lớn đâu mà để gọi là chị chứ?"

Con bé nguýt dài: "Hừ, ăn gian, ghét!"

Nhưng dần dần những câu chuyện trao đổi, anh chàng tạo được bầu không khí thân mật tự nhiên, khiến con bé đã từ bỏ tiếng tôi lạnh lẽo để thế vào đó HH hay G! Bởi sự thân mến đã từ từ phá đi cái bức tường bằng băng đá, mà con bé thường xây cao quanh mình. Những thân mến của một tình cảm chân thành đến từ anh chàng đã là hơi ấm, làm tan chảy khối băng để có một lối đi.

2.

Con bé lắc đầu cố xua đuổi những giòng chữ ra khỏi ý nghĩ, càng đuổi, càng nhớ rõ hơn: "Anh yêu HH, đừng ghét anh, buồn lắm."

Con bé chớp mắt "Làm sao em ghét anh được hả anh? Không biết là cái nghiệp hay duyên đây? Anh vẫn bảo gặp HH là cái duyên tiền định... Anh có biết là G quý anh đến nhường nào không? Ở anh, G tìm thấy niềm vui hồn nhiên, tìm thấy một chỗ tựa cho tâm hồn khi G buồn phiền. Ở anh là sự thông minh lém lỉnh, là sự khiêm nhường, tế nhị, là tấm lòng thành thật đến tội nghiệp... và cũng từ anh là sự ân cần chăm sóc cho cô em nhỏ... đã là bờ vai cho G gục đầu khi buồn... anh biết thế không? Và anh, người đã mang tiếng cười cho G thật vui mỗi lần trò chuyện, niềm vui đã làm rộn rã cả ngày. Niềm vui đọng lại mãi cho đến ngày mình nghe lại giọng nói của nhau lần kêu tiếp, niềm vui như màu hồng, một màu thật đẹp trong kỷ niệm của hai đứa, anh nhớ bông hồng đầu tiên tặng G không? "Thế nhưng... G thực sự muốn trốn chạy anh, G đã nhiều lần giả vờ không hiểu, không biết... khiến anh phải thốt thành lời, phải viết thành chữ, chữ đã hoá thân trong tình yêu anh dành cho G. Cảm ơn anh, nhưng hình như G đang cố chạy trốn... trốn được chính G mới là khó, chứ trốn anh thì ích gì há anh? G đã trốn chạy nhiều tình cảm của mọi người dành cho G như anh đã biết. Ích gì đâu? Được gì đâu? Quên hết đi cho mình yên thân."

3.

Con bé xóa rồi, nhưng những giòng chữ vẫn thật rõ, khó quên: "Đêm qua anh có cơn ác mộng... Anh mơ thấy G, được ôm em trong vòng tay, nhưng bỗng một cơn gió lốc cuốn anh đi... "tỉnh dậy anh buồn quá, và nhớ em quá..." Đây là lần thứ ba, thứ bốn anh chàng kể chuyện mơ thấy con bé. Con bé nhớ lần anh chàng kể giấc mơ đầu tiên chàng gặp con bé trong giấc mơ... với đôi hoa rực màu nắng. Với hình ảnh con bé chân sáo tung tăng trong biên hoa vàng đỏ. Khi tỉnh, chàng vội tìm giấy ghi ngay lại cái cảm xúc gặp được con bé trong mơ. Thế nhưng lần khác chàng mơ thấy con bé thì... con bé sao lại đi dạo chơi với... Hai người nắm tay nhau thân mến trên những con đường ngập lá me bay, con đường tình của những kẻ đang yêu nhau... Khi tỉnh dậy, chàng đã mất ngủ vì niềm bức tức vô biên và vô có...

Con bé hỏi: "Thế lúc tỉnh rồi bác có làm được câu thơ nào không?"

Anh chàng nhăm nhắng: "Đang tức điên mà viết gì được.

4.

Con bé vừa đọc cái điện thư mới của chàng hôm nay, chàng than: "Thân phận anh rồi cũng sẽ giống Du Thản Chi mà thôi!" Con bé lại nhớ ngày xưa người bạn kia cũng có lần tự than mình là Du Thản Chi với con bé. Hừm... con bé đâu có ác như A Tử trong Lục Mãnh Thần Kiếm của Kim Dung chứ. Nghĩ vậy, con bé quyết định viết thư cho anh chàng. Nện lòi giấy bút ra, và khởi đầu: "Bố bác ời..."

HoangDung HH

Nov. 01

*Bài link: **Thư xanh trên những tháng thu vàng (NDG)***